

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.213/2018/4.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Antal és Dr. Czakó Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: dr. Czakó Marianna ügyvéd) által képviselt felperes neve (Cg. ..., felperes címe) felperesnek - az felszámoló szervezet neve (felszámoló szervezet címe, felszámolóbiztos: Varga Balázs) megbízásából eljáró Dr. Erdős Klára és Társai Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: dr. Erdős Klára ügyvéd) által képviselt I. r. alperes neve (Cg. ..., 1095 I. r. alperes címe) I. r., a dr. Varga Miklós ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt II. r. alperes neve (Cg. ..., II. r. alperes címe) II. r., III. r. alperes neve (III. r. alperes címe) III. r. és a Dr. Szíjj Zsuzsanna Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: dr. Szíjj-Sarkadi Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt IV. r. alperes neve (IV. r. alperes címe) IV. r. alperesek ellen kezességből eredő igény érvényesítése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2017. október 30. napján kelt 10.G.40.091/2017/21. számú - a 22. sorszámu végzéssel kijavított - ítélete ellen a felperes 23. sorszámu fellebbezése alapján, az alulírott napon - tanácsülésen - meghozta

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a IV. r. alperesnek 250 000 (Kétszázötven-ezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság a fellebbezett kijavított ítéletében egyetemlegesen kötelezte az I., II. és III. r. alperest, hogy 15 nap alatt fizessenek meg a felperesnek 152 902 104 Ft tőke után 2012. április hó 12. napjától 2017. október hó 24. napjáig járó egy havi BUBOR kamatláb + 2,5% mértékű kamatát. Kötelezte a IV. r. alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek az I. r. alperes által a felperesnek fizetendő 152 902 104 Ft tőke után 2012. április 12. napjától, 2017. október 24. napjáig járó egy havi BUBOR kamatláb + 2,5% mértékű kamatból egyetemlegesen 38 225 526 Ft tőke után 2012. április hó 12. napjától 2017. október 24. napjáig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamatát.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a IV. r. alperesnek 15 nap alatt 797 559 Ft perköltséget. Rendelkezett arról, hogy ezt meghaladóan a felek a költségeiket maguk viselik. Az ítélet jogerőre emelkedését követően megkeresni rendelte a Miskolci Törvényszék Gazdasági Hivatalát, hogy az .../2013., az .../2014. és az .../2015. elnöki letéti számon nyilvántartott összegeket utalja ki a letevőnek.

Az ítéletben megállapított - a fellebbezés elbírálása szempontjából lényeges - tényállás szerint az I. r. alperes 2011. augusztus 1-jén két hitelkeret szerződést - egyrészt 90 000 000 Ft, másrészt 60 000 000 Ft összegre - kötött a ... Bank Zrt.-vel.

A felek a szerződésekben a kamat és díjfizetési kötelezettséget akként határozták meg, hogy a kölcsön után fizetendő kamat alapjául szolgáló éves kamatláb mértéke változó, a folyósítás napján érvényes egy havi BUBOR kamatláb bázis + 2,5% kamatrés, mely a kamatperiódus első banki munkanapján érvényes egy havi BUBOR, mint referencia kamatláb értékéhez igazodva, azzal megegyező mértékben és azzal egyidejűleg változik a soron következő kamatperiódusra.

Az I. r. alperesnek a szerződésekből a bank felé keletkező kötelezettségei (szerződésben kikötött) biztosítékként (a szerződések aláírásával egyidejűleg, a szerződés elválaszthatatlan részeként) a II., III. és IV. r. alperesek egyenként készfizető kezességvállalási szerződést kötöttek a bankkal.

A hitelkeret szerződések alapján fennálló fizetési kötelezettségét az I. r. alperes a bank felé határidőben nem teljesítette. A 90 000 000 Ft összegű rövidlejáratú hitelszerződés alapján 2012. április 11. napján fennállt összesen 91 760 984 Ft, a 60 000 000 Ft összegű folyószámla hitelszerződésből 2012. április 11. napján fennállt 61 141 120 Ft tartozást 2012. április 11-én a felperes fizette meg a ... Bank Zrt.-nek, amely erről és a követelések biztosítékainak a felperesre történt átszállásáról 2012. április 17-én írásbeli nyilatkozatot adott ki.

A felperes - jogi képviselője útján - 2012. június 4-én kelt fizetési felszólítást küldött a IV. r. alperesnek, amelyben az I. r. alperes helyett a bank részére történt teljesítésre hivatkozva a IV. r. alperest összesen 152 902 104 Ft tőke, és annak a 2012. április 12-től a kifizetés napjáig esedékes BUBOR + 2,5% kamata 8 napon belül történő megfizetésére szólította fel az alábbi részletezéssel:

- a 60 000 000 Ft tőketartozás, ezen összeg után 295 800 Ft tőke késedelmi kamat, 845 320 Ft ügyleti kamattartozás, valamint
- 90 000 000 Ft tőketartozás, 470 100 Ft tőke késedelmi kamat, 1 285 475 Ft lejárt ügyleti kamattartozás és 5 409 Ft ügyleti kamat késedelmi kamata.

A IV. r. alperes a fizetési felszólítást 2012. június 12-én átvette, a követelt összeget azonban a felperesnek sem a megadott határidőben, sem azt követően nem fizette meg.

A felperes az alperesek ellen 2012. augusztus 1. napján benyújtott keresetlevelében az I., II., III. és IV. r. alperesek egyetemlegesen 152 902 104 Ft tőke, annak a 2012. április 12. napjától a kifizetés napjáig esedékes BUBOR + 2,5% kamata és perköltsége megfizetésére kötelezése iránt terjesztett elő kereseti kérelmet, amelynek jogszabályi alapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 276. § (1) bekezdését jelölte meg.

Rögzítette, hogy a felperes az utolsó tárgyaláson, a berekesztést megelőzően a kereseti kérelmét leszállította „arra tekintettel, hogy az eljárás tartama alatt az I. r. alperessel szemben megindult felszámolási eljárásban tőkekövetelése megtérült. Erre tekintettel továbbra is egyetemleges marasztalás mellett a szerződésben meghatározott mértékű kamat megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket a kifizetés napjával bezárólag.”

Az I., II. és III. r. alperesek az eljárás során érdemi ellenkérelmet nem terjesztettek elő, kifejezetten úgy nyilatkoztak, hogy a felperes keresetét sem jogalapjában, semösszagszerúségében nem vitatják, azt elismerik.

A IV. r. alperes a felperes keresetének az elutasítását, és a perköltségben marasztalását kérte.

A kezességvállalását nem vitatta. Azzal védekezett, hogy az rPtk. 276. § (1) bekezdése alapján csak azok a jogok szállnak át a kezési teljesítés eredményeként, amelyek a kezességvállalást megelőzően keletkeztek. Előadása szerint a perbeli készfizető kezességvállaló szerződések ugyanazon a napon

jöttek létre, ezért nem állapítható meg az, hogy a IV. r. alperes készfizető kezességvállalása korábban keletkezett, mint az I.-II.-III. r. alpereseké. Vitatta azt is, hogy a kezességvállaló nyilatkozatokat az alperesek egymásra tekintettel tették volna.

Mindezekből következően - egyidejűség és egymásra tekintettel történt kötelezettségvállalás hiányában - az alperesek egyetemlegessége nem állapítható meg.

Hivatkozott arra is, hogy az rPtk. 338. § (1) bekezdéséből következően az alperesek, mint kezesek között a belső jogviszonyukban már nem irányadó az egyetemlegesség, vagyis a felperes csak az őket terhelő rész erejéig követelhet megtérítést. Ebből következően, ha a kereset a IV. r. alperessel szemben egyébként megalapozott is, az az általa teljesített összeg $\frac{1}{4}$ -ed részére lehet csak jogszerű.

A IV. r. alperes ezen felül egyéb jogcímenek is kérte a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását, és elévülésre is hivatkozott. Külön vitatta a késedelmi kamat megfizetésére irányuló kérelem megalapozottságát. Hivatkozott a BDT2009.2133. számú eseti döntésre, amely alapján - érvelése szerint - a felperes tévesen számolta a keresettel érvényesített kamatot, mert a törvény alapján a teljesítésből eredően keletkezett megtérítési igénye nem a főadóssal kötött hitelszerződésben meghatározott, hanem a törvényes mértékű késedelmi kamat követelésére jogosítja.

A IV. r. alperes ezt meghaladóan - részletes indokok mellett - érvénytelenségi kifogást is előterjesztett.

Az elsőfokú bíróság az I-II-III. r. alperesekkel szembeni döntését azzal indokolta, hogy „a felperes leszállított kereseti kérelmével egyező tartalmú ítéletet hozott az 1952. évi Pp. 163. § (2) bekezdése alapján”, figyelemmel arra, hogy nevezett alperesek felperes kereseti kérelmének teljesítését kifejezetten nem ellenezték, az 1952. évi Pp. 3. § (2) bekezdése szerinti rendelkezési jogukat gyakorolták, amihez a bíróság kötve volt.

Az elsőfokú bíróság a felperes IV. r. alperes elleni módosított kereseti kérelmét részben találta alaposnak.

Abból a nem vitatott tényből, hogy a felperes az I. r. alperesnek a ... Bank Zrt. felé keretbiztosítéki hitelszerződésből és folyószámla szerződésből fennálló fizetési kötelezettségét kezesként teljesítette, megállapította, hogy az rPtk. 276. § (1) bekezdése alapján az I. r. alperessel, mint főkötelezettel, és a II.-III.-IV. r. alperesekkel, mint társkötelezettekkel szemben megtérítési igénye keletkezett. Ennek tartalmát elemezve kifejtette, hogy az rPtk. 276. § (1) bekezdése alapján a felperes törvényi engedményes, aki azonban „ebben az esetben nem lép be a szerződésbe az eredeti jogosult”, a ... Bank Zrt. helyére, „csak a követelés jogosultjává vált.” Ez alapján „a felperesnek arra van lehetősége, hogy a teljes követelést az I. r. alperestől, vagyis az adóstól kérje”, ugyanakkor „az egyetemlegességből, ami a kezesek között létrejön, nem keletkezik az, hogy a többi kezestársától, így a IV. r. alperestől is a teljes követelést követelje.”

Ebben a körben ugyanis az rPtk. 338. § (1) bekezdését tekintette irányadónak, mely kimondja, hogy az egyetemleges kötelezetteket - ha jogviszonyukból más nem következik - a kötelezettség egymás között egyenlő arányban terheli.

Nem fogadta el ugyanakkor a IV. r. alperesnek azt a védekezését, miszerint az adott esetben a kezesek között az egyetemlegesség létrejöttét nem lehetett megállapítani. Rámutatott, hogy az rPtk. 275. §-a értelmében, ha ugyanazért a kötelezettségért egyidejűleg vagy egymásra tekintettel többen vállalnak kezességet, a kezesek kétség esetében egyetemlegesen felelnek. A szerződési okiratból pedig megállapítható, hogy a IV. r. alperes a készfizető kezességvállalási szerződés aláírását megelőzően megismerte a biztosított szerződéseket, vagyis azokat „amelyek alapján a hitelkeretet a ... Bank Zrt. az I. r. alperes részére biztosította, és amelynek - a készfizető kezességvállalásra vonatkozó rendelkezéseket tartalmazó - 2.c. pontja kifejezetten kimondja az egyetemlegességet a kezesek között.

Ebből, továbbá abból a tényből, hogy bár azokat külön okiratba foglalták, de valamennyi készfizető kezességvállalási szerződést egy napon, 2011. augusztus 1-jén írták alá, az ellenkező bizonyításának hiányában azt a következtetést vonta le, hogy a felperes megtérítési igényének teljesítéséért az rPtk. 275. §-a alapján a IV. r. alperes és II.-III. r alperesek között az egyetemlegesség fennáll.

Nem találta megalapozottnak ugyanakkor a keresetet arra vonatkozóan, hogy az alpereseket a felperes javára egyetemlegesen a teljes leszállított kereseti követelés megfizetésére kötelezze.

Az rPtk. 338. § (1) bekezdése értelmében ugyanis a felperes - akkor is, ha mint kezes az őt terhelő fizetési kötelezettséget meghaladó szolgáltatást teljesített a bank, mint jogosult részére - a többi társkötelezettől megtérítést csak az őket terhelő rész erejéig követelhet. Ez az adott esetben a IV. r. alperessel szemben a követelés $\frac{1}{4}$ -ed részét jelenti, következésképp a felperes leszállított keresete is csak a tőke után esedékessé vált kamat $\frac{1}{4}$ -e tekintetében alapos, az ezt meghaladó kereseti követelésnek azonban a IV. r. alperessel szemben nincs jogalapja.

Az elsőfokú bíróság részben ítélte alaposnak a felperes IV. r. alperessel szembeni keresetének az összegszerűségét is. A IV. r. alperessel értett ugyanis egyet abban, miszerint - a BDT2009.2133. számú döntésben is kifejtettek alapján - a jelen esetben a felperes által igényelhető késedelmi kamat mértéke nem azonos a hitel jogviszonyban kikötött késedelmi kamattal, ezért a felperes a IV. r. alperestől a törvényes mértékű, vagyis az rPtk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatot érvényesíthette alappal. Mivel pedig a megállapítása szerint a követelt tőkeösszeg $\frac{1}{4}$ -e 38 225 525 Ft, úgy foglalt állást, hogy a IV. r. alperes a felperes részére a 2012. április 11-ei készfizető kezesi teljesítést követő naptól, 2012. április 12-től 2017. október 24-éig - a felperes tőkekövetelése felszámolási eljárásban történt megfizetése időpontjáig - terjedő időre az rPtk. 301. § (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamat megfizetésére köteles.

Ezért a IV. r. alperest eszerint marasztalta, a felperes keresetét pedig ezt meghaladóan elutasította.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének a perköltség viseléséről szóló rendelkezését az alábbiakkal indokolta:

A felperes - a keresetében igényelt és a bíróság által megítélt követelésre tekintettel - csak 25%-ban lett pernyertes a IV. r. alperessel szemben, így 75%-ban pervesztessé vált. Ezért csak ebben a mértékben tarthat igényt a költségeinek a megtérítésére a IV. r. alperestől. A IV. r. alperes ugyanakkor igényt tarthat a perköltsége 75%-os pernyertességével arányos részének a megfizetésére.

A felperesnek az elsőfokú eljárásban összesen 7 996 824 Ft igazolt perköltsége merült fel (1 500 000 Ft eljárási illetékből, 1 710 487 Ft szakértői díjból, 50 480 Ft szakértői jelenléti díj előlegezéséből, míg (áfával) 4 735 857 Ft, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja alapján megállapított ügyvédi munkadíjból). Ennek 25%-a, azaz 1 999 206 Ft megtérítésére tarthat igényt. Ezzel szemben a IV. r. alperes ügyvédi munkadíjból keletkezett elsőfokú perköltségét „áfa mentesen” 3 729 021 Ft-ban határozta meg, amelynek a pernyertességével arányos 75%-a, azaz 2 796 765 Ft megtérítésére tarthat igényt a felperessel szemben. A két összeg beszámításával a IV. r. alperes javára keletkezett 797 559 Ft különbözet megfizetésére ezért a felperest kötelezte.

A felperes a fellebbezésében - tartalma szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatását; a IV. r. alperesnek az I.-II.-III. r. alperesekkel egyetemlegesen a 152 902 104 Ft tőke után 2012. április 12. napjától a kifizetés napjáig járó „egy havi BUBOR kamatbázis + 2,5%-os mértékű” kamat fizetésére kötelezését, és a perköltség fizetésére kötelezésének a mellőzését, a IV. r. alperes 8 594 967 Ft elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének a IV. r. alperes elleni keresetét részben elutasító rendelkezése - téves jogértelmezésből adódó - helytelen jogkövetkeztetései miatt, míg a perköltség

rendelkezése részben a pernyertesség-pervesztesség arányának téves meghatározása, részben pedig az összecszerűség megállapításánál lényeges tények figyelmen kívül hagyása miatt megalapozatlan.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a IV. r. alperest - bár készfizető kezesi felelőssége alapján - az I.-II.-III. r. alperesekkel egyetemlegesen, de tőlük elkülönítve marasztalta. Álláspontja szerint ezáltal az elsőfokú bíróság „az egyetemlegesség mellőzésével, majd a későbbiekben egy új egyetemlegesség létesítésével kötelezte a IV. r. alperest, amire az adott esetben nem lett volna lehetősége”. Hangsúlyozta, hogy a IV. r. alperessel szemben előterjesztett keresete is azokon a felperes és a II-IV. r. alperesek által a bankkal megkötött - a hitelszerződéseket biztosító - készfizető kezességet létrehozó szerződéseken alapulnak, amelyek érvényesek, hiszen azokat senki nem támadta meg.

Hangsúlyozta, hogy a nem vitás tényállás szerint az I. r. alperesnek a hitelszerződésből keletkezett kötelezettségét a bank felé ő teljesítette. Az pedig, hogy emiatt az általa teljesített összegekre a készfizető kezességet vállalt II.-III.-IV. r. alperesekkel szemben megtérítési igénye keletkezett az I.-II.-III. r. alperesek sem vitatták, IV. r. alperes pedig - az elsőfokú bíróság megállapítása szerint is - azt alaptalanul vonta kétségbe. Ilyen körülmények között „megmagyarázhatatlan” az elsőfokú bíróságnak az a döntése, hogy „a IV. r. alperest kiemelte a készfizetői kezességi szerződésen alapuló egyetemleges felelősök köréből, másrészt a IV. r. alperes tekintetében a hivatkozott kölcsönszerződésekben meghatározott kamatfizetési kondícióktól eltérően a jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamat fizetését állapította meg.”

Ezt egyrészt azért tartotta tévesnek, mert „a készfizető kezesek kötelezettsége azok mindegyikét egyetemlegesen terhelik”, ami a főkövetelésre és „okszerűen” a főköveteléshez társuló járulékos fizetési kötelezettségekre is vonatkozik.

Másrészt az elsőfokú eljárás során csatolta a ... Bank Zrt. 2012. április 17. napján kiadott nyilatkozatát, amelyet az elsőfokú bíróság indokolatlanul figyelmen kívül hagyott. Ebben a nyilatkozatban ugyanis a bank „a korábbiakban fennállott követelését annak biztosítékaival együtt” rá engedményezte, így az engedményezés folytán érvényesítheti mindazokat a követeléseket, amelyeket a jogelődje is érvényesíthetett a megkötött hitelszerződések alapján. Ennek megfelelően a IV. r. alperessel szembeni módosított keresetének az elutasítása azért is alaptalan, mert a kamatkövetelés általa érvényesített mértéke nem törvényen, hanem szerződésen alapul.

Mivel a IV. r. alperes a szerződést - a kamatkikötés tekintetében - nem támadta meg, az ezzel kapcsolatos kifogását pedig „a perindítást követően, mintegy 5 évvel később”, vagyis a Pp. 147/A. § (1) bekezdésében biztosított határidőn túl terjesztette elő, nincs jogalap „a kamatérték felülvizsgálatára”. Ezért az elsőfokú bíróság - a téves jogértelmezése és a becsatolt iratok tartalmának részbeni figyelmen kívül hagyása mellett - emiatt is téves döntést hozott, amikor a IV. r. alperest az I.-II.-III. r. alperesektől eltérő mértékű késedelmi kamat egyetemleges megfizetésére kötelezte.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság által felhívott BDT2009.2133. számú eseti döntés a jelen ügyben a tényállások lényeges különbözősége miatt nem alkalmazható.

A felperes az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezését az alábbi indokokkal támadta:

Téves az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, miszerint a IV. r. alperes 75%-ban pernyertes, a felperes pedig vele szemben ugyanebben a mértékben pervesztés lett. Ugyanis az elsőfokú bíróság ítélete a per főtárgyát tekintve a IV. r. alperes egyetemleges kötelezését megállapította, és csupán a járulékos kérdésekben tért el a kereseti igénytől (az ítélet érdemét támadó fellebbezési indokok alapján tévesen).

Miután az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a IV. r. alperes készfizetői kezessége a hitelszerződésből fakadóan fennáll, a IV. r. alperes 75%-os pernyertessége „semmilyen nem magyarázható”.

A perköltségviselés szempontjából annak sem tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes az eredetileg 152 902 104 Ft tőke és járulékaik megfizetése iránti kereseti követelését a tárgyalás berekesztése előtt a járulékokra leszállította. Ennek - a felperes által bejelentett - indoka ugyanis az volt, hogy az I. r. alperes felszámolási eljárásában a vagyonának értékesítéséből befolyt összegből a felperes tőkekövetelése megtérült. Ebből pedig az is „kétséget kizáróan megállapítható, hogy IV. r. alperes a perre okot adott, hiszen a perindítást megelőzően, 2012. július. 04. napján tértivevényes levéllel" felszólította a készfizető kezesi kötelezettsége teljesítésére, eredménytelenül.

Mindebből az következik, hogy a IV. r. alperes a perben teljes pervesztes lett, ezért a felperes igazolt perköltségét köteles megfizetni, és (miután a perre okot adott) az 1952. évi Pp. 80. § (1) bekezdése alkalmazásának nincs helye.

Mindezekon felül az elsőfokú bíróság azért is az eljárási szabályok teljes figyelmen kívül hagyásával döntött a perköltség viseléséről, mert nem értékelte azt, hogy kizárólag a követelést el nem ismerő IV. r. alperesnek a perbeli cselekményei folytán merült fel perköltsége, mely az 1952. évi Pp. 82. § (2) bekezdése értelmében a többi pertársat nem terhelheti.

A fellebbezés szerint az elsőfokú bíróság tévedett a perköltségösszegezésének a meghatározásánál is. A felperesnek ugyanis az elsőfokú bíróság által megállapított 7 996 824 Ft-tal szemben 8 594 967 Ft összerköltsége merült el, mivel az elsőfokú bíróság által 1 735 857 Ft-ban megállapítottal szemben a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja szerint megállapítható 4 200 000 Ft ügyvédi munkadíj áfával növelt összege helyesen 5 334 000 Ft.

Mindezekkel indokolva kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását akként is, hogy az ítélet tábla a IV. r. alperest 8 594 967 Ft elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezze.

A IV. r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében - tartalma szerint - az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseinek a helybenhagyását, és a felperesnek a másodfokú perköltségében való marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan, törvényesen rendelkezett a IV. r. alperesnek a felperes javára az I.-II.-III. r. alperesekkel egyetemlegesen, a terhükre megállapítottól eltérő marasztalási összeg megfizetésére kötelezésről.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása az anyagi jogi szabályoknak megfelelően tartalmazza, hogy az egyetemlegesség hogyan értelmezendő a kezes által teljesített követelés esetében, azaz a IV. r. alperes készfizető kezesnek a jogosult felé teljesítő kezes, vagyis a felperes javára megfizetendő kamatot miért az rPtk.-nak a magánszemélyekre vonatkozó 301. § (1) bekezdése szerint kellett megállapítani. Ennek lényege, hogy a kötelezettsége az rPtk. 338. § (1) bekezdése szerint a további kötelezettekkel (I.-III. r. alperesek) egyenlő arányban áll fenn, tőle tehát csak a tőke 1/4-ed része után számított kamat követelhető (BDT2009.2133.).

A felperes, mint kezes általi törlesztéssel a hitelszerződés megszűnt, ezáltal megszűnt az abban foglalt ügyleti kamatfizetési kötelezettség is. Erre tekintettel a felperes nem léphetett a hitelt nyújtó ... Bank helyébe a kötelmi jogviszonyban, ezért a többi kezestől az általa megtérített hiteltartozás arányos részét követelheti, és annak a Ptk.-ban rögzített kamatait.

Álláspontja szerint nincs jelentősége annak, hogy az elsőfokú bíróság ezzel szemben a II.-III. r. alperesek vonatkozásában a felperes teljes késedelmi kamatkövetelésének egyetemleges megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezést hozott. Ezek az alperesek ugyanis érdemi ellenkérelmet nem terjesztettek elő, ezért a bíróság nem rendelkezhetett a kamatszámítás ettől eltérő módjáról sem.

Őt az érdemi ellenkérelmének megfelelően ugyanakkor az rPtk. 338. § (1) bekezdésének megfelelően kötelezte az I.-III. r. alperesekkel egyetemlegesen, de csak a ráeső rész után fizetendő törvényes kamat megfizetésére. Jogi álláspontja alátámasztására hivatkozott még a BH2013.240. számú eseti döntésre.

A IV. r. alperes szerint a felperes alaptalanul támadta az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltségre vonatkozó rendelkezését is. Szerinte alaptalanul hivatkozott a felperes az 1952. évi Pp. 147/A. § (1) bekezdésére, mert a jelen perben a IV. r. alperes a tárgyalás berekesztéséig jogosult volt ellenkérelmet előterjeszteni.

Tévesnek tartotta a felperesnek a pernyertesség/pervesztesség számítására vonatkozó érvelését is. Az elsőfokú ítélet ugyanis a IV. r. alperes készfizető kezességéből eredő kötelezettségét nem olyan terjedelemben állapította meg, mint azt az eredeti kereset tartalmazta. Ezért téves az a fellebbezési állítás, hogy a per főtárgyát tekintve az ítélet IV. r. alperes egyetemleges kötelezettségét megállapította. Ilyen következtetés sem az elsőfokú ítélet rendelkező részéről, sem annak indokolásából nem vonható le, ellenkezőleg az ítélet indokolás 17. oldal első bekezdése ezzel ellentétes tartalmú. Így téves az az állítás, hogy a felperes vele szemben teljes pernyertes lett.

Az pedig, hogy a keresetet nem ismerte el, a per során ellenkérelmei, bizonyítási indítványai voltak, nem értékelhető a terhére. A jóhiszemű pervitel ugyanis nem jelentheti azt, hogy a kereseti követelést el kell ismerni. A IV. r. alperesnek egyetemleges kötelezettként is joga volt védekezni a keresettel szemben akkor is, hogy ha az I.-II.-III. r. alperesek a követelést elismerték. Tévesnek tartotta azt a felperesi állítást, miszerint az elsőfokú bíróság „méréskelte” a IV. r. alperes által fizetendő perköltséget, azt a bíróság az általa helyesen megállapított pernyertesség/pervesztesség aránya alapján állapította meg.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes a követelést az első tárgyaláson elismerő I.-II.-III. r. alperesekkel szemben nem érvényesíthető perköltségigényét nem háríthatja át a IV. r. alperesre, különös tekintettel arra, hogy semmilyen olyan perbeli magatartást nem tanúsított, amelyre tekintettel a perköltség viseléséről a Pp. általános szabályaitól eltérően kellene rendelkezni.

A perköltség összegével kapcsolatban pedig észrevételezte, hogy a felperes semmilyen bizonyítékkal nem támasztotta alá az általa szakértői díjként megfizetett összeg ítéletben megállapítottól magasabb voltát, és azt sem vezette le, hogy miért illelné meg magasabb ügyvédi munkadíj, mint az ítélet szerinti.

Az ítélet tábla - a keresetlevél benyújtásának időpontjára tekintettel - a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 629. §-a és 630. § (1) bekezdése alapján a jelen másodfokú eljárásban is még a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952. évi Pp.) rendelkezéseit alkalmazta, és annak 256/A. § (1) bekezdés f) pontja és (4) bekezdése alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el, mert a felhívására a felek nem kérték másodfokú tárgyalás tartását.

Az ítélet tábla - az 1952. évi Pp. 253. § (3) bekezdése szerint - az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezés hiányában nem érintette az alpereseket marasztaló részében, így azt kizárólag a felperes IV. r. alperessel szemben előterjesztett keresetét részben elutasító, és a perköltségre vonatkozó részében bírálta felül.

A felperes fellebbezése kifejezetten az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatására irányult, a perköltségről való rendelkezés kivételével az elsőfokú bíróság részéről eljárási szabálysértésre a fellebbezése indokainak tartalma alapján sem hivatkozott. A IV. r. alperes kifogásának elkésztettségével kapcsolatos „megjegyzésével” pedig az ítélet tábla azért nem foglalkozott, mert az elsőfokú bíróság - az ítélete indokolásában is rögzítetten - a IV. r. alperes végső formájában 2017. október 30. napján előterjesztett beszámítási kifogását, mint elkésztett elutasította, ami ellen a IV. r. alperes nem fellebbezett.

Miután az ítélet tábla hivatalból sem észlelt az elsőfokú határozat meghozatalával kapcsolatban elkövetett lényeges eljárási szabálysértést, az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást helyesnek fogadta el, és azt a másodfokú eljárásban is irányadónak tekintette.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a helyesen megállapított tényállásból levont jogkövetkeztetéseivel, a IV. r. alperes elleni kereset részbeni elutasításáról rendelkező érdemi döntésével az indokaira kiterjedően egyetértett, ezért azokat részletesen nem ismétli meg, csak a fellebbezés hivatkozásaira tekintettel emeli ki a következőket:

Alapítvánul támadta a felperes az elsőfokú ítéletet arra hivatkozva, hogy az általa a keresetlevele mellékleteként becsatolt, a ... Bank Zrt. 2012. április 17. napján kelt nyilatkozatát (10.G.40.192/2012/1/F/3.) az elsőfokú bíróság nem minősítette engedményezésnek, így a felperes és a IV. r. alperes (II.-IV. r. alperesek) közötti jogviszonyt tévesen minősítette az rPtk. 276. § (1) bekezdése szerint, és ezért (a becsatolt iratok tartalmának részbeni figyelmen kívül hagyása miatt) tévesen döntött.

A felperes a ... Banknak a kezesi teljesítéséről kiadott, 2012. április 17-én kelt nyilatkozatát a keresetleveléhez a teljesítés tényének, valamint annak igazolására csatolta, hogy: „a követelés kiegyenlítését követően gazdasági társaságunk a pénzügyi intézet helyébe lépett, átszálltak rá mindazok a biztosítékok, amelyek a korábbiakban a pénzügyi intézetet megillették.”

A felperes tehát a jogutódi minőségét jogszabályra, az rPtk. 276. § (1) bekezdésére alapította, engedményezésre azonban sem a keresetlevelében, sem az elsőfokú eljárás során nem, csupán a fellebbezésében hivatkozott. Az elsőfokú bíróság ezért - helyesen - az engedményezés folytán bekövetkezett jogutódlást, mint jogi tény nem bírálta el, a már elbírált tényektől pedig részben különbözik a fellebbezés tényalapja. Mindezek miatt az ítéltábla a fellebbezésben az engedményezésre hivatkozást az 1952. évi Pp. 235. § (1) bekezdés harmadik fordulata értelmében nem vehette figyelembe.

Az ítéltábla tehát abból indult ki, hogy helyes volt az elsőfokú bíróság álláspontja a tekintetben, hogy a perbeli - felperes és IV. r. alperes között fennálló - jogvita elbírálására alapvetően az rPtk. 276. §-a az irányadó.

Tévesen hivatkozott a felperes arra is, hogy az elsőfokú bíróság e jogszabályi rendelkezéseket helytelenül értelmezte.

Helyes volt az elsőfokú bíróság álláspontja a tekintetben, miszerint abból, hogy az I. r. alperes szerződéses kötelezettségeinek teljesítéséért többen - a felperes és a II.-III.-IV. r. alperesek valamennyien - vállaltak készfizető kezességet, a felperes pedig egyedül teljesített a jogosultnak, az rPtk., 276. § (1) bekezdése alapján tarthat igényt a társkötelezettekkel szemben az általa teljesített követelés megtérítésére.

A fellebbezési eljárásban az már nem volt vitás, hogy a többi készfizető kezes egyetemlegesen köteles helytállni azért a tartozásért, amelyet velük szemben a hitelezőnek teljesítő másik kezes az rPtk. 276. § (1) bekezdése szerinti törvényi engedmény folytán érvényesíthet.

Alapvetően téves ugyanakkor a felperesnek a kezes társkötelezettekkel szembeni megtérítési követelése tartalmára és terjedelmére vonatkozó okfejtése. A kezesek - jelen perben megállapítható - egyetemleges felelősségéből ugyanis önmagában még nem következik az, hogy a felperes bármelyik készfizető kezestárs alperestől követelheti a főkövetelés és „a főköveteléshez társuló járulékos” követelések általa a jogosultnak megfizetett teljes összegét.

A kezesek - rPtk. 275. §-ában meghatározott - egyetemleges helytállási kötelezettsége azt jelenti, hogy a kezességgel biztosított szerződés jogosultja bármelyik kezestől követelheti a teljesítést, vagy pedig valamennyiük ellen fordulhat egyidejűleg. Ilyenkor a jogosult kezesekkel szemben érvényesíthető igényének a jogalapja az eredeti kötelezettel megkötött kölcsönszerződés, és az azt biztosító készfizető kezesi megállapodás, a követelés jogcíme pedig a kölcsönszerződésből eredő követelés jogcímével azonos. A jogosultat kielégítő kezesnek ugyanakkor az rPtk. 276. § (1) bekezdése alapján - a törvény erejénél fogva - arra tekintettel keletkezik igénye, hogy a készfizető

kezesi felelőssége alapján a kötelezett helyett teljesített. A jogosult követelését kielégítő kezes tehát az rPtk. 276. § (1) bekezdése alapján a jogosulttól eltérő - jogi jellegét tekintve - megtérítési (regresszív) igényel fordulhat az eredeti kötelezettel, illetőleg a többi kezessel szemben. Ez a követelése tehát nem az eredeti jogcímen fennálló, hanem a kifizetett összeg megtérítése iránti, a törvényi rendelkezés alapján keletkezett követelés.

Ennek, a társkötelezettekkel szemben érvényesíthető követelésnek a tartalmára és terjedelmére pedig - ahogyan azt az elsőfokú bíróság is helyesen kifejtette - az rPtk. 338. §-ának (1) bekezdése az irányadó. Eszerint az egyetemleges kötelezetteket - ha a jogviszonyukból más nem következik - a kötelezettség egymás közötti egyenlő arányba terheli. Ha tehát valamelyik kezes a jogosultnak teljesített, a többi készfizető kezessel szemben a kötelezettségnek az őket terhelő része iránti megtérítési igénye keletkezik.

A kötelezettek egymás közötti belső jogviszonyában a kötelezettség megoszlásának arányát az erre irányuló megállapodásuk alapján kell meghatározni. Ha ilyen megállapodás nincs, az az alapjogviszony az irányadó, amely közöttük fennáll, és amelyből az egyetemleges kötelezettség keletkezett. Ha pedig az alapjogviszonyból sem lehet ezt az arányt megállapítani, a kötelezettség közöttük - az rPtk. 338. § (1) bekezdése szerint - egyenlő arányban oszlik meg.

A készfizető kezes peres felek a bankkal, mint hitelezővel és egymással is eltérő jogviszonyban voltak (vannak). A fellebbezési eljárás tárgyát képező kereseti igény ezen jogviszonyok közül csak a felperes és a IV. r. alperes, mint kezesek egymás közötti jogviszonyát érintette. Ebből pedig nem következik az, hogy a jogosult felé teljesítő kezessel szemben a IV. r. alperest, mint egyetemleges társkötelezettet a megtérítési kötelezettség az rPtk. 338. § (1) bekezdés első mondatában megállapítottól eltérő arányban terheli. A felperes ugyanakkor sem az elsőfokú eljárás során, sem a fellebbezésében nem hivatkozott olyan tényre, vagy körülményre, amelyből okszerűen ilyen következtetés lenne levonható.

Mindezekre tekintettel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a felperes keresete a IV. r. alperessel szemben az általa a jogosultnak megfizetett összeg $\frac{1}{4}$ -e megtérítésére irányulóan volt alapos, ezért őt a felperes javára (az I.-II.-III. r. alperesek elismerésen alapuló kötelezésével szemben) ennek megfelelően marasztalta.

A kifejtettek tükrében minden alapot nélkülöz az a fellebbezési érvelés is, hogy az elsőfokú bíróság a IV. r. alperest, mint készfizető kezest az I.-II.-III. r. alperesektől elkülönítve, az egyetemlegesség mellőzésével, majd egy későbbiekben egy új egyetemlegesség létesítésével kötelezte. Ezzel szemben - ahogyan arra a fellebbezési ellenkérelmében a IV. r. alperes is hivatkozott - az elsőfokú bíróság a IV. r. alperest helyesen egyetemlegesen, de csak a kötelezettségből ráeső rész megtérítésére kötelezte.

Alaptalanul támadta a felperes a IV. r. alperesnek az I.-II.-III. r. alperesektől eltérő mértékű késedelmi kamat megfizetésére kötelezését is.

Az ítéletábra ezzel összefüggésben utal az elsőfokú bíróság ítéletének erre vonatkozó indokaira, amelyekkel teljes mértékig egyetértett. A jogosult részére teljesítő készfizető kezes megtérítési igényének jogi jellegéből is következik annak a fellebbezési hivatkozásnak a tarthatatlansága, miszerint a felperes által érvényesíthető kamatkövetelés mértéke nem törvényen, hanem szerződésen alapul.

Téves a felperesnek az a hivatkozása is, hogy az elsőfokú bíróság jogi álláspontját alátámasztó BDT2009.2133. számú eseti döntés a jelen ügyben a tényállások különbözősége miatt nem alkalmazható. A közzétett jogerős ítéletben kifejtett - irányadó - jogi érv ugyanis a következő: „jelen esetben viszont a készfizető kezes teljesített a főadós helyett, a követelés a teljesítése erejéig szállt át rá (Ptk. 276. § (1), 266. § (2) bekezdés). Innentől megtérítési igénye nem a hitel jogviszonyban meghatározott, hanem a törvényi előírás mértéke szerint kamatozik.”

Az elsőfokú bíróság pedig a döntését ezzel azonos tényállás alapján hozta meg a IV. r. alperessel szemben előterjesztett kereset tárgyában.

Az ítélet tábla nem találta alaposnak az elsőfokú ítéletnek a felperest a IV. r. alperes javára perköltség fizetésére kötelező rendelkezése megváltoztatására irányuló fellebbezést sem.

Nem az elsőfokú bíróság, hanem a felperes tévedett abban, hogy a IV. r. alperes a perben teljes pervesztes lett, ehhez képest a felperest vele szemben teljes pernyertesnek kell tekinteni.

Az 1952. évi Pp. 78. § (1) bekezdése - a perköltség viselésének általános szabályaként - úgy rendelkezik, hogy a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pervesztes felet kell kötelezni. A törvény nem határozza meg a pernyerés, illetve a pervesztés fogalmát. Azt, hogy a perben a felet mennyiben kell pernyertesnek, illetve pervesztesnek tekinteni, a kereseti kérelemnek, illetőleg ellenkérelemnek az ítélethez való viszonya határozza meg (Legfelsőbb Bíróság P.törv.I.21.180/1964., Pf.III.21.940/1996/2.).

A felperes akkor minősül pernyertesnek, ha a bíróság a keresettel érvényesített jog alapján a kereseti kérelmének helyt adott. Az alperest pedig akkor pernyertes, ha a bíróság a felperes keresetét elutasította.

A jelen esetben az elsőfokú bíróság az ítéletével a felperes IV. r. alperessel szemben előterjesztett keresetét részben elutasította. Már ebből is az következik, hogy a felperes - a fellebbezési állításával ellentétben - nem lett a IV. r. alperessel szemben teljes pernyertes, így értelemszerűen a IV. r. alperes sem minősül teljes pervesztesnek.

Az ítélet tábla a felperes és IV. r. alperes pernyertessége/pervesztessége arányának a meghatározásánál sem talált megállapíthatónak az elsőfokú bíróság részéről elkövetett szabálysértést. Nincs jelentősége annak - a fellebbezésben kiemelten hivatkozott - ténynek, hogy az I.-II.-III. r. alperesektől eltérően a IV. r. alperes a felperesnek 152 902 104 Ft tőke megfizetése iránti kereseti követelését sem ismerte el, így a perre attól függetlenül okot adott, hogy ez a követelés az eljárás alatt megtértült.

A perköltségviselés általános szabályai szerint ugyanis a felperest azzal az alperessel szemben kell pernyertesnek tekinteni, akinek a per során történt teljesítése miatt a keresetét a teljesítéshez igazodóan leszállította. Azt pedig, hogy az eredetileg előterjesztett kereseti tőkekövetelését a per során a IV. r. teljesítette volna, a felperes nem is állította.

Az elsőfokú bíróság érdemben helyes fellebbezett döntése értelmében a felperes által követelt 152 902 104 Ft-tal szemben a IV. r. alperes 38 225 526 Ft (ami az eredeti követelés $\frac{1}{4}$ -de) tőke után járó késedelmi kamatot köteles megfizetni. Miután eszerint a IV. r. alperessel szemben megítélt követelés a keresettel érvényesített követelés $\frac{1}{4}$ -e, az elsőfokú bíróság nem tévedett akkor sem, amikor ehhez igazodóan a felperes IV. r. alperessel szembeni pernyertességének/pervesztességének az arányát 25-75%-ban állapította meg. Az 1952. évi Pp. 81. § (1) bekezdése alapján ennek megfelelően, az egyes felek által előlegezett költségek összegének a figyelembevételével kellett határoznia a perköltségről. A perköltségviselés szempontjából nincs kiemelt jelentősége annak a felperesi érvelésnek sem, hogy a IV. r. alperessel szemben a jogalap tekintetében teljes egészében pernyertes lett, és csak az összecszerűség vonatkozásában vált részben pervesztessé. Részleges pernyertesség esetén a perköltségviselés főszabályát tartalmazó 1952. évi Pp. 81. §-ának (1) bekezdése ugyanis pernyertesség/pervesztesség, illetve ezek arányának megállapításánál nem ad lehetőséget a jogalap és az összecszerűség elkülönítésére. Ilyen lehetőséget - kivételesen - csak a 81. § (2) bekezdése biztosít, amely rendelkezés azonban azt az esetet szabályozza külön, amikor a per tárgya kártérítés vagy egyéb olyan követelés, amelynek összecszerű megállapítása bírói mérlegeléstől függ. A jelen per tárgya nem ebbe a körbe tartozik.

Alapítan a fellebbezés a felperes ügyvédi munkadíjának összegét támadó részében is. Az elsőfokú bíróság a felperes oldalán perköltségként felmerült ügyvédi munkadíj összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM r.) 3. § (2) bekezdés c) pontja szerint állapította meg a pertárgyérték meghatározott százalékaiban. Az elsőfokú bíróság ugyan külön nem jelölte meg az ügyvédi munkadíj számítása alapjaként figyelembe vett pertárgyérték összegét, az ítéletábla azonban a felperes javára megállapított áfával növelt ügyvédi munkadíj összegéből visszaszámolva azt állapította meg, hogy az a felperes keresetében a főkövetésként megjelölt 152 902 104 Ft-tal azonos.

Az ítéletábla nem értett egyet a felperessel abban, hogy az elsőfokú bíróság tévedett a pertárgyérték ekkénti meghatározásánál. Mivel a felperes a fellebbezésében ennek részletes indokát nem jelölte meg, az ítéletábla is csak azt fejt ki, hogy miért helyes az elsőfokú bíróság perköltség megállapítása.

Az ügyvédi munkadíj IM r. 3. § (3) bekezdése szerinti megállapítása szempontjából a per tárgyának az értéke az irányadó. Az IM r. külön nem határozza meg azt, hogy mit kell pertárgyértéknek tekinteni, ezért az 1952. évi Pp.-nek a pertárgyértékére vonatkozó szabályait kell alkalmazni. Az 1952. évi Pp. 24. § (1) bekezdése szerint a pertárgy értékének megállapításánál a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke az irányadó azzal, hogy a főkövetelés járuléka (kamat, költség, stb.) az érték megállapításánál figyelmen kívül maradnak; a pertárgyértékébe a pénzkövetelés után járó és az azzal együtt érvényesített kamatkövetelés akkor sem számítandó be, ha e kamatköveteléssel egyidejűleg a kamatkövetelés után járó újabb kamatkövetelést is érvényesítenek (25. § (4) bekezdés). Ez alól kivétel az önállóan érvényesített kamat és egyéb járulék követelés.

A jelen esetben a felperes a keresetét az alpereseknek 152 902 104 Ft (főkövetelés) és járuléka megfizetésére kötelezése iránt terjesztette elő. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen - az 1952. évi Pp. 25. § (4) bekezdésének megfelelően - állapította meg a pertárgyértékét a főkövetelés összegével egyezően.

Nincs jelentősége annak sem, hogy a felperes a keresetet utóbb, a főkövetelés járulékaire leszállította. Jelentősége csak annak van, hogy a perben eredetileg kamatköveteléseit a főköveteléssel együtt érvényesítette. Amennyiben ugyanis a jogosult a kamatkövetelését a főköveteléssel együtt érvényesíti, a kamatokat a pertárgyértékének megállapításánál figyelmen kívül kell hagyni (BDT20123.3023.). Így a pertárgyértékének a megállapításánál a kamatok - függetlenül attól, hogy ügyleti vagy késedelmi kamatról van szó - akkor sem vehetők figyelembe, ha a felperes már lejárt kamatokat kívánt érvényesíteni (BH1995.118.).

Mindezekre tekintettel nem volt semmilyen alap arra, hogy az ítéletábla a pertárgyértékhez viszonyított ügyvédi munkadíjat a felperes oldalán az elsőfokú bíróságtól eltérően a fellebbezésben megjelölt 5 334 000 Ft-ban, ehhez képest pedig az elsőfokú eljárásban felmerült összes igazolt perköltségét 8 594 967 Ft-ban állapítsa meg.

Mindezekre tekintettel az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezett részét az 1952. évi Pp. 253. § (2) bekezdésének I. fordulata alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a saját másodfokú költségét (ügyvédi munkadíj, fellebbezési eljárási illeték) maga viseli, és az 1952. évi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az ítéletábla őt kötelezte a IV. r. alperes ügyvédi munkadíjból keletkezett másodfokú perköltségének a megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj összegét az ítéletábla az IM rend. 3. § (2) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság által a IV. r. alperes részéről elsőfokú perköltségként igényelhető 797 559 Ft 50 %-ának, 398 780 Ft-nak - figyelemmel a kifejtett ügyvédi tevékenységre és arra, hogy az ítéletábla tárgyalást nem tartott, valamint a másodfokú pertárgyértékre - a (6) bekezdés alkalmazásával (megközelítőleg 30 %-kal) 250 000 Ft-ra mérsékelt összegben (áfa

felszámítása nélkül) - állapította meg, amelynek a megfizetésére a felperest az 1952. évi Pp. 217. § (1) bekezdése szerinti általános teljesítési határidőben kötelezte.

Debrecen, 2018. október 02.

Dr. Görög Attila sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó